

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Methodvs Expeditæ Commvniõnis Tum pro Sacerdotibus,
tum pro omnibus fidelibus communicaturis**

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

Quando non jejune licet communicare. §. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41783

stet esse falsa, potes d quodlibet
sequi: tunc enim non dubitas,
sed habes probabilitatem (quam
illud tale horologium tibi facit)
non fuisse mediam noctē quan-
do comedisti, quia non fuerat
datum signum ultimi horologii.
Licere autem cuique facere id,
quod probabile, est communis
est sententia doctorum. 6

§. 8.

*Quando non jejuno licet com-
municare.*

31 **I**N aliquibus casibus id li-
cet. Primò instante pro-
Viatico: id quod satis sit hic in-
nuisse: nam cætera, quæ ad id
spectant dicemus infra proprio
in loco c. 5. præsertim §. 9.

32 Secundò Sacerdoti, etiam
ad dandum Viaticum alteri mo-
ribundo licere non jejuno cele-
brare, si non adsint aliæ particu-
laris consecrata, docent plures,

F 3

plu.

d DeLug.
cit. n. 45.
quavis id
neget, Meo
rolla, &
Salas a
pud Dia-
nam p. 40
tr. 3. res.
19.

e Lege Cas-
trop to. 1.
disp. 2. de
consc. p. 20.

it Jeju-
de

jejunus
is come-
municare
si certus
tas quæ
mediam
non con-
quia hic
ro: ibi

que casu
em: quia
i debere
candi: &
tem ho-
abile id

) nam si
nisi con-
Rec

*a Apud
De Lugo
de Euch.
Disp. 15.
sect. 3. n.
67.*

plurimi verò negant ; utrique
probabiliter : *a* illi, quia, judi-
cant, præceptum de jejunio, an-
te communionem, non esse ita
rigidè latum ab Ecclesia, ut ve-
lit moriturum relinquere sine
Viatico: hi quia putant satis esse,
si concedatur ipsi infirmo tale
privilegium, non verò aliis, pro-
pter ipsum.

*b Aliqui
apud Præ-
posit. in 3.
p. 9. 80.
ar. 8. dub. 2.
n. 49.*

33 Tertiò propter scandalum,
vel infamiam. *b* Vade qui stat
ad altare ante linteam, recorda-
turque se non esse jejunum, si
discedere sine infamiae nota non
potest, communicare poterit.
Ratio est, quia præcepta huma-
na cum tanto rigore obligare
non solent : nam propter ean-
dem rationem, si Sacerdos in al-
tari ante consecrationem se si-
militer non esse jejunum recore-
datur ; si sine nota non potest
(quam rarò effugere valet, ut
diximus cap. præcedenti § 6.
n. 35.) prosequi Sacrificium po-
terit.

perit. & Dico ante consecratio- *c. Suar. de*
nem: nam si postea, nullo mo- *Euc. d. 68.*
do, etiam non instante infamia, *sec. 5. fin.*
potest discedere, cum sacrifi- *Vasq. de*
cium inchoatum perficere oportet, *Euc. d. 211*
n. 48.

34 Quartò Sacerdos, si in Ca- *d. In missa*
lice, pro vino posuit aquam, vel *Pii V. de*
acetum, idque post ejus sum- *defect. in*
ptionem cognovit; potest, immo *missa occ.*
debet, ad sacrificium perficien- *curr. ex D.*
dum, iterum consecrare, vel vi- *Th. 3. d. 1.*
num tantum, vel aliam item *q. 83. art. 6.*
hostiam, & vinum e ac sumere. *ad 4.*

Si talem defectum cognoscit *e. Missa b.*
dum habet in ore illam aquam, *Clem. 8.*
seu acetum illud; non obligo *f. ib. ex scor.*
ea ab ore projicere: quia esset *in 4. dist.*
irreverentia, & fortè periculum *8. q. 3.*
projiciendi aliquod fragmen- *f. De Lug.*
tum assumptæ hostiæ. Deglu- *d. 15. sect.*
tiar igitur, & postea, posito ite- *4. n. 75.*
rum vino consecret, ut dictum
est.

Quid in dubio, an sit acetum?
Respondeo si in tale dubium in-

eidas post sumptionem Calicis;
 teneas fuisse vinum: quia possi-
 det substantia vini, & pro ipso
 est præsumendum. Idem puto
 si dubium advertas post conse-
 crationem: ne sine bono funda-
 mento turbetur Sacrificium,
 ejusque ordo: & ex alia parte
 jam possidet substantia vini. At
 si dubites ante consecrationem;
 vel deponere debes dubium, vel
 mutare vinum: ne exponas te
 periculo non consecrandi. Quod
 si non invenitur aliud vinum,
 vel non nisi difficillimè; si non
 est inceptus Canon, desistas: si
 est inceptus; præsumas esse vi-
 num, & progreditor: nam tunc,
 cum prope conseatur incepta
 substantia Sacrificii; melius est
 deposito dubio illud perfici,
 quam incompletum sine du-
 bio, & certò pati. Acetum au-
 tem illud (si fortè aliquod su-
 persuerit) vel sumas post sum-
 ptionem corporis, & sanguinis,
 vel

vel
 stup
 nec
 bure
 jicie
 acetu
 dum
 35
 post a
 verci
 sui S
 ve n
 quam
 mat:
 rifici
 finita
 alios,
 eaver
 Quid
 stia? N
 iam P
 rifici
 proba
 possit
 est spo
 catur

vel alicubi reverenter serves,
stupa, seu linteolo imbibitū, do-
nec siccetur : quando erit com-
burendum, & in sacrarium pro-
jiciendum. Imò si fuerit certò
acetum; poterit & alii sumen-
dum tradi.

35 Quintò Idem Sacerdos, si
post assumptam ablutionem, ad-
vertit in patena fragmentum
sui Sacrificii sive parvum, si-
ve magnum adesse; illud,
quamvis non sit jejunus, su-
mat: *h* quia pertinet ad idem Sa-
crificium. Idem dic si advertat,
finita missa, immo, & postquam
alios, licet multos, communi-
caverit, & sed in eodem altari.

Quid autem si advertat in sacri-
ficia? Non potest sumere: *l* quia
jam penitus est absolutum Sa-
crificium. Nec tamen est im-
probabile *m* ex Granado, quod
possit, si non dum vestibus sacris
est spoliatus: quia adhuc judi-
catur non absolvisse totaliter Sa-

CRUE

g In rub.
Miss de
defect pa-
nis n. 5.

h Sylv. V
Euc. 3. §. 8.

i De Lug.
dicta d. 15.
n. 82.

l Idem ib.

m Gran.

in 3. p.

contr. 6.

tract. 10.

d. 6. n. 11.

crificium. Dixi (fragmentum
sui sacrificii) nam si sit fragmen-
tum ex alio sacrificio; nunquam
potest sumere, post abluionem:
quia cessat prædicta ratio. Quid
igitur de illo fiet, ut etiam de il-
lo invento, post spoliatas sacras
vestes, in Sacristia?

*n. Hagun.
præc. Ec. 3
l. 3. c. 5. n.
30.*

*o Idem,
ibid n. 31.*

36 Respondeo cum distinctio-
ne n Si in illa Ecclesia servatur
Sanctissimum Sacramentū, vel,
si post Missam à te celebratam,
sit alius Sacerdos celebraturus;
illud fragmentum detur consu-
mendum huic Sacerdoti, vel ser-
vetur in pixide, seu in calice, su-
perposita patena. Si aliquid ex
his sine irreverentia haberi non
potest; assumat ipsemet Sacer-
dos, etiam si non jejunos sit.
Ratio est, quia sic nunc dicitur
reverentia, ut potius sumatur
à non jejuno, quam irreverenter
quocunque in loco servetur.
Laico, o qui jam, communicat
vit, nullo modo est danda, sale
rem

tem cum intervallo: quia sic bis communicaret: dari autem tutò poterit communicaturo simul cum alia particula: quia tunc est una moraliter communio.

37 Quod dictum est, si adest sacrarium debere in eodem servari, vel, si adest Sacerdos sacrificaturus, debere eidem dari fragmentum inventum alterius sacrificii; intelligit meritò Fagundez, p si prædictum fragmentum sit vel integra particula, vel notabile, & grandiusculum: nam si sit parvum, probabilissimum est, posse à non jejuno Sacerdote, post ablutionem, dum adhuc est in altari, absumi. Ratio est, quia talia parva fragmenta facile deperduntur. Vnde major reverentia erit, si assumantur à non jejuno Sacerdote, quam si cum tali periculo in sacrario conserventur, vel, cum eodem periculo, dentur Sacerdoti sacrificaturo.

q Unde

p Fagundez.
i. Eccles.
præc. 1. 3.
c. 18. n. 20

*q. Fagund.
n. 3. citās
Henriq.*

¶ Unde infert, quòd potest Sa-
cerdos sine ullo scrupulo Pixi-
dem purificare, & sumere reli-
quias illius, dum est in altari
post ablutionem, si ante ex in-
advertentia non purificavit: re-
putatur enim id totum una sa-
crificii moralis consumptio.

*¶ Citati à
Marchin.
mox ci-
tando.
¶ March.
ord. tr. 3.
p. 3. c. 3.
n. 19,*

38 Siste autem hic paulisper
(amice Lector) nam quæ n. 35.
de fragmento proprii sacrificii
dicta sunt, ex Suarii, Henriquez,
Fagundez, Bonacinæ, & aliorum
que doctrina probabiliore dicta
sunt. Cæterum Marchinus
contendit etiam reliquias alte-
rius sacrificii sive minimas, sive
grandiusculas, posse Sacerdo-
tem sumere, si eas advertat in ale-
tari finita missa, etiam post mul-
tos communicatos. Ratio, pro-
pter quam mihi videtur proba-
bilis, & tuta hæc opinio (quam-
vis Marchinus hujus rationis
vix meminerit) est, quia diversi-
tas ministri, & sacrificii non vi-

detur
opin
jus ra
quia
ficii
omne
unum
ficiur
dos p
confe
præco
dote,
ficii, u
que ob
idem
que E
dem r
reliqu
sam.
consec
haben
que Sa
ministr
reliqu
Sacerd
contin

detur probabilis, & tuta hæc
 opinio (quamvis Marchinus hu-
 jus rationis vix meminerit) est,
 quia diversitas ministri, & sacri-
 ficii non videtur obstare; cum
 omnes sint Christi ministri,
 unumque sit veluti specie sacri-
 fici. Et sicuti jejunos Sacer-
 dos potest sumere hostiam à se
 consecratam, & simul aliam
 præconsecratam ab alio Sacer-
 dote, atque adeo non sui sacri-
 ficii, ut omnes concedimus, id-
 que ob illam rationem, quia est
 idem Christi minister, eadem-
 que Eucharistia; ita, ob ean-
 dem rationem, poterit sumere
 reliquias quascunque post mis-
 sam. Nam eo ipso, quòd sunt
 consecratæ à ministro Christi,
 habent relationem ad quemcun-
 que Sacerdotem, qui pariter est
 minister Christi, & possunt dici
 reliquæ sacrificii cujuscunque
 Sacerdotis, cum sint reliquæ
 continentés eundem Christum.

G

Non

Non potest autem ullus Sacerdos hostiam grandem, seu particulam integram consecratam advertēter relictam sumere post ablutionem: quia, quamvis sit sui sacrificii, eundemque Christum continens; non est tamen materialiter reliquia, seu fragmentum: ad solas enim reliquias sive magnas, sive parvas, ex usu Ecclesiæ, & omnium Sacerdotum praxi, extenditur illa facultas ea sumendi post ablutionem.

39 Confirmat Marchinus eandem suam sententiam. Primò quia sic auditur practicari in multis Religionibus extrema doctrinæ, & sanctitatis. Secundò, quia difficile est rectè scire, an illæ reliquiæ inventæ post ablutionem sint ex præconsecratis ab alio, vel à se ipso: cum sæpius in patena, vel calicereperiuntur etiam partiellæ consecratæ ab alio.

Tertio

Tertiò in die Parasceves, post
sumptionem ablationis, Sacer-
dos consumit reliquias præcon-
secratas die præcedenti, si quæ
in patena, vel calice remaneant:
ergo idem licebit omni tempo-
re. Hæc ille.

40 Hinc collige eam necessi-
tatem asservandi majusculum
fragmentum in Sacrario, dictam
num. 36. solum debere intelligi
de tali fragmento sive sui, sive
alieni Sacrificii invento post
spoliatas sacras vestes. Nam
fragmentum ejusmodi inven-
tum in altari sive sui, sive alieni
Sacrificii; potest, ut dictum est,
ex hac Marchini probabili, sen-
tentia, assumi à Sacerdote in
prædicto altari, etiam post fini-
tam missam, multosque com-
municatos. At idem fragmen-
tum sive sui, sive alieni Sacrifi-
cii inventum in Sacristia antè
spoliatas sacras vestes idem
Marchianus negat posse à Sacer-
dote

dote sumi: quia postquam abal-
tari recessit, judicatur (ait)
completum Sacrificium. Verum
an ex eo, quod supra num. 35. ex
Grado attulimus, aliud sequi
probabiliter dici possit, tu con-
sidera.

41 Potest sexto à non jejuno
sacra Eucharistia sumi, quoties
id debita Christo reverentia re-
quirit. Hinc si timetur ab Hæ-
reticis conculcanda, ut supra di-
xi c. 1. n. 68. vel ab animali bruto
comedenda, vel aliquo modo
comburenda, vel quid simile; sa-
tius erit à non jejuno fidei absumi,
quam talia permitti.

42 Septimò huc reduci potest
quando Sacerdos advertit particu-
lam hostiæ infusam in calice
ipsi calici hæsisse, nec cum vino
consecrato simul ebibisse: tunc
enim vel potest digito ad labrum
calicis adducere, vel melius,
propter majorem decentiam,
potest semel, bis, ter, & quoties
opus

opus & fuerit infundere vinum purificationis, & simul cum illo absumere, quamvis timeatur, vel occurrat prius descendere in stomachum vinum illud, quàm sacram hostiam.

42 Simile quid licet in laicis infirmis, quibus, post sumptam particulam, simul cum ablutione, vel paulo post licebit reliquias Sacramenti inventas in calice, vel pixide tradere, ut de praxi timoratorũ testatur Marchinus. Ratio esse potest quia cum admodum parva mora illa sit, censetur eadem moraliter comestio: & ex alia parte, in tali occasione infirmorum, sic expeditius cum decentia consumuntur illæ sacræ reliquiæ.

44 Octavò, huc item reducitur quando Sacerdos post consecrationem unius, vel utriusque speciei repentinè moritur, vel Sacrificium persequi non potest: Tunc enim, si non adsit alius Sacerdos

t *Fag. 3*
Ecc præq.

l. 3. c. 6

num 4.

u *Vide De*

Lugo de

Euchar.

d. 15. sec. 4

n. 79.

a *March.*

tr. 3. p. 3.

c. 3. n. 18.

b *In rubr.*
miss. de
defectib.
occurrentibus
n. 3.
Regum. 3.
Eccl. prac.
l. 3. c. 5.
n. 27 &
passim Do
ctores.
c Ochag.
de Sac. tr. 2
q. 12. n. 15.

d *De Lug*
de Euch.
d. 15. sec. 3.
§. 55.

cerdos jejunus, debet **b** a non je-
 juno perfici Sacrificium. Nam
 id exposcit reverentia tanto Sa-
 crificio debita, ut nimirum im-
 perfectum non relinquatur.

45 Si Sacerdoti injiceretur
 mortis metus cadens in constan-
 tem virum, si non jejunus cele-
 bret, idque non in contemptum
 Religionis, sed v.g. ut alii audi-
 rent missam, potest eis Sacerdos
 sic celebrare. Ratio est quia ex
 una parte non cum tanto dispen-
 dio obligant præcepta humana:
 & ex alia hujus, de quo loqui-
 mur violatio, non videtur, ne
 implicite quidem, involvere ta-
 lem irreverentiam, ut timeatur
 de aliquo virtuali contemptu.
d Nam si esset in contemptum;
 nullo pacto profectò liceret:
 quia tunc esset intrinsicè ma-
 lum, & ex nullo timore vel mali,
 vel mortis admittendum.

46 Denique si petas, quis
 nam dispensare possit in hujus-
 modi

modi præcepto jejunii naturalis ante Communionem? Respondeo, solum Summum Pontificem, ex communi Doctorum sententia: qui tamen de facto, ut advertit De Lugo, e nec ipse dispensare solet. Rectè autem dicitur (solet) liquidem dispensasse aliquando, nempe Imperatori Carolo V. tradit f. Famianus Strada.

e De Lu-
go ibid.

f Famian.
Strada.

De Bello
Belgico l. 2

dec. 1.

§. 9.

De Communionem in azymo, & in fermentato.

Cum certum sit, & fusè a S. Th. 3. à Theologis a probatum p. 974. tum azymum, tum fermentatum artic. 4. & panem esse materiam consecrabilem, quo ad validitatem Sacramenti: Græcam vero Ecclesiam in fermentato, Latinam in azymo ritè consecrare: atque adeo Fideles utriusque Ecclesie suo quisque ritu sacram Eucharistiam qui.

G 4

ristiam qui.